

SZÉKI ÉNEKEK

LASSÚ

Azt hallottam, jó galambom, hogy itt akarsz hagyni.
Velem egy faluban nem is akarsz lakni.
Csak azt mondd meg, jó galambom, melyik úton mész el,
Felszántatom azt az utat aranyos ekével.

Felszántatom azt az utat aranyos ekével,
Be is vetem én azt szemem szedett gyönggyel.
El is boronálom sűrű könnyeimmel://

Amerre jársz, jó galambom, a fű száradjon ki,
Egész világeletemben ne szeressen senki!
Légy árva s bujdosó, Isten elhagyottja,
Mint, aki a hú babáját ennyire megcsalta.

Mi zörög, mi zörög ott a zöld erdőben?
Tán a rózsám ökrét hajtják a cserjébe.
Ha hajtják, hadd hajtsák, hadd fizessen érte,
Mer a piros hajnal más kislánynál érte.

Szerelem, szerelem, átkozott szerelem,
Miért nem termettél minden falevelen?
Minden falevélről minden ágtetőre,
Hogy szakíztott volna mindenki belőle.

Lám, én szakíztottam, el is hervasztottam://
Szelid galamb helyett vadgalambot fogtam.

Elment az én jó galambom, itt hagyott engemet://
Elvitte magával minden örömemet://
Elment, elment, elment, szeretőt keresni,
Bár az én Istenem ne adna jót neki!

Tele van a sötét égbolt ragyogó csillaggal.
Tele van az én szívem is keserű bánattal.
Mit ér nekem, mit ér nekem csillag ragyogása,
Ha az én bús szívemnek nincs vigasztalása?

Látom életemet, nem igen gyönyörű,
Az én két orcámon folydogál a könnyű.
Ha tudtad határát rövid szerelmednek,
Mért nem hagyta békét én árva fejemnek?
Minden madárkának szabad ágra szállni,
Csak nekem nem szabad az utcán eljárni.

Titkos szerelemnek nem kell cégért dugni,
Mert vannak irigyek s el fogják gátolni.
Le is szállnak, fel is szállnak a fecskék.
Jaj, de búsán telnek tőled az esték.
Látod, babám, eljöhethné egy este,
Meglátnád a bús szívemet lefestve.
El is mennék én hozzátok egy este,
Ha az anyád a kapuban nem lesne.
De az anyád olyan huncut menyecske,
Kihallgatta, hogy mit beszélünk az este.

Árva madár, mért keseregsz az ágon,
Hiszen nem te vagy a legárvább a világon?
Lám, nekem sincs édesapám sem anyám,
Mégis a Jóisten gondot visel rám.

Kiskertemben egy rózsafa nyildogál,
Alatta egy barna kislány sirdogál.
Könnyű neked, te kismadár, van párod,
Kivel ezt a bús világot bejárod.

El van az én boldogságom temetve,
Amióta nem nézek a szemedbe.
Csak te voltál boldogságom csillaga,
Csillag nélkül de sötét az éjszaka.

Naptól nyílik, naptól hervad a rózsá,
Bárcsak ne szerettelek volna soha!
Hogyha sohase szerettelek volna,
A szívemnek semmi bújja se volna.

Árva vagyok, búbánatra születtem,
Nem is édesanya nevelt fel engem.
Úgy nőttem fel, mint a réten a rózsá,
Volt szeretőm, bár sohase lett volna.

Borozdában szépen szól a pacsirta,
Bús levelét jó galambom most írta.
Azt olvastam könnyes szemmel belőle,
Csak a halál választ majd el ötöle.

Én az éjjel nem aludtam egy órát,
Hallgattam a jó galambom panasztát.

Éjfél után mondta meg, hogy mi baja:
Ő szeretne, de az anyja nem hagyja.

Hajnal hasad, kakas szól az udvaron,
Jó galambom, ne legetless az ugaron.
Kertem alatt szépen zöldül a mező,
Jó galambom, ott van a jó legelő.

De szeretnék az egen csillag lenni,
Ott is csak a hajnalcsillaggal járni.
Éjfél után megkerülném az eget,
Hogy tudjam meg, hogy a babám kit szeret.

De szeretnék az erdőben fa lenni,
A fák közül tölgyfa nevet viselni.
Mert a tölgyfa kék lánggal ég, füst nélkül,
Az én szívem soha sincs bánat nélkül.

Ez az utca bánatutca, bánatutca,
Bánatköből, bánatköből van kirakva.
Azt is a babám rakatta,
Hogy én sírva járjak rajta.

Nem járok én, nem járok én sírva rajta,
Járjon, aki kirakatta, kirakatta.
Hogyha a babám rakatta,
Ő most járjon sírva rajta.

Két fekete göndör hajú lovam vagyom,
Még az éjjel az egyiket elmúlatom.
Elmúlatom, nem sajnálom,
Szerettelek, csak azt bánom.

Szállj le, hattyú, szállj le
A fekete földre,
Vidd el az én bús levelem
A régi helységembe.
Egyiket apámnak,
Másikat anyámnak,
Ej, a harmadikat az
Elhagyott babámnak.

Írom a levelem

Sűrű könnyeimmel,
Ej, le is pecsételem a
Szomorú szívemmel.

Haragszik a gazda,
Hogy mi itt múltunk.
Ha haragszik, vigye el a házát,
Mert mi itt maradunk.

Bár mindig úgy volna,
Hogy vasárnap volna,
Ej, minden szegény legény
Kedvére múltatna.

Este van, este van, de nem minden lánynak.
Csak annak a lánynak, kihez sokan járnak.
Hozzám nem jár senki, nincs is nekem este,
Nekem minden este gyászosra van festve.

Istenem, Istenem, én édes Istenem,
Hogy kell e világot búval is eltöltsen?
Egy esztendő, kettő búval is eltelik,
Ej, de az enyém sok, soha el nem telik.

Látod, rózsám, látod, azt a száraz nyárfát?
Mikor az kizöldül, akkor megyek hozzád.
Mikor egy szem búza száz kalangyát terem,
Csendes folyó vize visszafelé menyen.

Bízom Isten után, kizöldül az én fám,
Rózsám, a te csalfa szíved visszatér még
hozzám.

Húzzad, cigány, ne húzz kettőt,
Most kerestem új szeretőt.
Úgy búsulok, majd meghalok,
Mégis jókedvet mutatok.

Nem úgy van most, mint volt régen,
Nem az a Nap süt az égen.

Nem az a Nap, nem az a Hold,
Nem az a szeretőm, ki volt.

Csikorog a szekér, szép hat ökör húzza,

Mellette egy árva legény könnyeit hullatja.

Ne sírj, árva legény, ne hullasd könnyedet,
Mer' akit úgy szerettél, mást szeret, nem téged.

Kimentem a zöld erdőbe kék ibolyát szedni,
Ott láttam egy barna kislányt keservesen sírni.

Oda mentem, megkérdeztem, hogy mért sír olyan
keservesen?

Házasodik a szeretőm, verje meg az Isten!

Szerelem, szerelem, átkozott szerelem,
Miért nem termettél minden fa levelen?

Minden fa levelén, minden ág tetején,
Szakíthatott volna rólad minden szegény legény.

Minden fa tetején, minden bokor alján,
Szakíthatott volna rólad minden szegény leány.

Mert én szakítottam, de elszalasztottam,
Szelíd galamb helyett vadgalambot fogtam.

Elmegyek, elmegyek, messzire elmegyek,

Ennek a városnak lakója nem leszek.

Ha elmész is, rózsám, csak hozzám igaz légy,
Igaz szerelmünket hamisra ne fordítsd.

Hat ökör a földet nem magának szántja,
Az anya a lányát nem magának szánta.

Szépen felnövelte, szárnyára engedte,
Keservesen nézte, hogy más üti- ,s verte.
Ne üsse, ne verje, nem azért növelte,
Egyetlenegy lányát mindenki megverje.

Ablakomba besütött a holdvilág,

Az én babám abba fésüli magát.
A göndör haját száz felé fújja a szél,
Látod, babám, de hiába szeretted.

Ablakomban szépen nyílik a rózsá,
Ha nem szeretsz, mit tehetek én róla://
Nem lehetek sem tulipán, sem rózsá.

Úgy szeretném a szívemet kivenni,
Virág helyett az asztalra letenni!
Hogyha látnám hervadását szívemnek,
Akkor tudnád, régi babám, hogy szeretlek.

Édesanyám volt az oka mindennek,
Mért nem adott engem a szeretőmnek.
Adott volna engem oda olyannak,
Kit a szívem kiválasztott magának.

El van az én boldogságom temetve,
Amióta nem nézek a szemedbe.
Csak te voltál boldogságom csillaga,
Csillag nélkül de sötét az éjszaka.

Életemben csak egyszer voltam boldog,
Akkor is a két szememből könny hullott,
Sirtam is én örömben, hogy szeret,
Bánatimban, hogy az enyém nem lehet.

Búza közé száll a dalos pacsirta,
Hogyha magát a magasba' kisírta.

Én is szállnék, szállna lelkem zokogva,
Leszállani nem szállhatok sehova.

Nem fogad be, hova szállnom kellene,
Búzavirág szemű babám kebele.

Keserű víz, nem hittem, hogy édes légy,

Jó galambom, nem hittem, hogy csalfa légy.
Csalfasággal csaltad meg a szívemet,
A Jóisten úgy áldjon meg tégedet!

Megátkozott engem az édesanyám,
Hogy ne legyen sem országom, se hazám,
Csipkebokor legyen az én szállásom,
Ott se legyen soká megmaradásom.

Azt gondolod, jó galambom, megcsaltál,
Pedig engem meg se szomorítottál.

Megcsaltad te százszor jobban magadat,
Mer' nem kapsz te nálamnál igazabbat.

Kék ibolya búra hajtja a fejét,
Mer' a harmat nem öntözi a tövét.
Szállj le, harmat, kék ibolya tövére,
Most akadtam egy igaz szeretőre.

Ha az Isten nem egymásnak teremtett,
Mért is adott a szívünkbe szerelmet?
Adott volna a szívünkbe egy kösziklát,
Hogy sohase ismertük volna egymást!

Erdélyország dimbes-dombas határja

Terem kislányt minden legény számára.

Hol terem több jó bor és több szép leány,
Mint idebé Erdélyország határán?

Szék városán megperdítik a dobot,
Kiadják a nehéz parancsolatot.

Magyar fiúk, kezdődik a háború,
De azért ti ne legyetek szomorúk.

Ki van téve a magyarnak zaszlaja,
De sok legényt feleskettek alatta.

Én magam is felesküdtem alatta,
De sok kislányt keservesen siratja.

Gyötör engem a szerelem, nem táplál,
Árva szívem nyugodalmat nem talál.

Ázom, ázom, azt gondolom, hogy esik,
Pedig csak a két bús szemem könnyezik.

Látod, rózsám, látod, azt a száraz nyárfát,

Mikor az kizöldül, akkor megyek hozzád,
Mikor egy szem búza száz kalangyát terem,
Csendes folyó vize visszafelé megyen.

Bízom Isten után, kizöldül az én fám,
Rózsám, a te csalfa szíved visszatér még hozzám.

Este van, este van, de nem minden lánynak,
Csak annak a lánynak, kihez sokan járnak.
Hozzám nem jár senki, nekem nincs is este.
Nekem minden este gyászosra van festve.

Szék városi öreg templom harangja,

Jaj, de ritkán hallszik nálunk a hangja.
De amikor elhozza az esti szél,
Eszembe jut, hogy te engem szerettél.

Nem szeretsz már, nem hallok a harangszót,
Nem hoz nekem az életben soha jót.
Síríg tartó hű szerelmet fogadtál,
Az estéli harangszónál megcsaltál.

Száradjon el minden virág a réten,
Aludjon el minden csillag az égen!
Nap se süssön, gyász borítsa az eget,
Mer' egy legény csalta meg a szívemet.

Piros pántlikámat fujdogálja a szél,

Köszönöm, galambom, hogy eddig szerettél.
Arról sem tehetek, hogy immá' megvettél,
Nálamnál szebbeket, jobbakat szerettél.

A bazsarózsának lehajlott a szára,
Én is elhajlottam egy hűtlen szavára.
Mít ér a rózsafa piros bimbó nélkül,
Mít ér a szerelem igaz hűség nélkül.

Azt gondolod, jó galambom, megcsaltál,

Pedig engem meg se szomorítottál.
Megcsaltad te százszor jobban magadat,
Mer' nem találsz nálamnál igazabbat.

Édesanyám, ha meguntál tartani,
Vigyél engem a vásárba eladni.
Adjál oda a legelső kérőnek,
Ha nem adtál a régi szeretőmnek.

Alacsony a rózsám háza,

Kilátszik a gerendája,
Aj-la-la...
Hadd el, rózsám, ne hajts rája,
Ketten vágunk nádat rája
Aj-la-la...

Lábam alatt ropog a nád,
Tagadd meg értem az anyád,
Aj-la-la...
Olyan igaz leszek hozzád,
Mint a te jó édesanyád.
Aj-la-la...

Könnyű annak keseregni,

Ki világát búval éli.
Búval élem világomat,
Senkinek sem kívánom azt.

Mind azt mondja, ki nem tudja,
Hogy én nem búsulok soha.
Pedig nincsen az az óra,
Hogy a könnyem ne hullana.

Édesanyám mondta nékem:

Minek a szertő nékem?
De én arra nem hallgattam,
Titkon szeretőt tartottam.

Esik eső, lassan esik.
Halálot sokan lesik.
Ne lessétek halálot,
Senkinek sem kívánom azt.

Mindenkinek azt ajánlom,
Szerelmenél jobb az álom.
Mer' az álom nyugalom,
A szerelem szívfájdalom.

Kinek nincsen szeretője,
Menjen ki a zöld erdőbe.
Írja fel egy falevélre,
Hogy neki nincsen szeretője.

Lassú molnár, csendes malom,
Mi lesz belőlünk, galambom?

Belőlem egy bús gerlice,
Ki a párját elvesztette.

Úgy kellett volna szeretni,
Hogy azt meg ne tudja senki.
Megtudta az egész világ,
Minden rosszat reám kiált.

Szól a világ, mit hajtok rá,
Úgy ég a tűz, ha tesznek rá.
Ha nem tesznek, kialuszik,
Mindvégtérre behamvazik.

Mind azt mondja, ki nem tudja,

Hogy én nem búsulok soha,
Pedig nincsen az az óra,
Hogy a könnyem ne hullana.

Szemem felvetem az égre,
Hull a könnyem le a földre.
Hull a könnyem, hull előmbe,
Hull bánatos kebelembe.

Boldog volt az én életem,

Amíg szeretni nem kezdtem.
Mióta szeretni kezdtem,
Minden bánatból részt vettem.
Mert nekem a legszebb este
Fekete gyászra van festve,
És engemet minden reggel
Csak a búbanat ébreszt fel.

Azt mondja a kakukk madár,
Nem élek én sokáig már.
Sírba tesz a nehéz bánat,
Meghalok, rózsám utánad.
Ha kivisznek az udvarra,
Boruljál a koporsómra,
Hullass reám egy pár könnyet,
Mer' én megérdemlem tőled.

Szeress, rózsám, csak nézd meg, kit,
Mer a szerelem megvakít.
Engemet már megvakított,
Örökre megszorított.

MAGYAR (négyes)

Szeress, rózsám, szőkét, barnát,
Csak ne szeressél nagygazdát.
Mer' a gazda csak integet,
De a szegény szívből szeret.

Szeretett a fene soha,
Csak meg voltam veled szokva.
Úgy meg voltam veled szokva,
El sem felejtetek soha.

Verd meg, Isten azt a szívet,
Aki kettőt-hármat szeret.
Mert én csak egyet szerettem,
Mégis eleget szenvedtem.

Szék városán van egy csorgó,

Ott a legény napraforgó.
Kétszer esküszik napjában,
Mást szeret minden órában.

Kertem alatt foly a Szamos,

Tiszta vize, nem zavaros.
Eredj, rózsám, hozz belőle,
Múljkék a bánatod tőle.
Kertem alatt folyik a víz,
Bennem, rózsám sohase bízz.
Ha bízol is, csak úgy bízzál,
Szeretőről gondolkozzál.

Szeress, rózsám, csak nézd meg, kit,
Mer' a szerelem megvakít.
Mer' engemet megvakított,
Örökre megszorított.
Szeress, rózsám, szőkét-barnát,
Csak ne szeressél nagygazdát.
Mer' a gazda csak integet,
De a szegény szívből szeret.

Mit ér az a szép magos ház,
Kívül-belül fekete gyász.
Mit ér az a szép hat ökör,
Ha engem a bánat gyötör.

Mért búulsz, tán megbántad már,

Hogy engemet megbántottál.

Sose búsulj, úgyis késő,
Ami elmúlt vissza nem jó.

Úgy kellett volna szeretni,
Hogy azt meg ne tudja senki.
Megtudta az egész világ,
Minden rosszat reám kiált.

Szól a világ, mit hajtok rá,
Úgy ég a tűz, ha tesznek rá.
Ha nem tesznek, kialuszik,
Mindvégtérre behamvazik.

Ne lépj jégre, mert elesel,

Ne szeress, mert boldog leszel.
Ne szeressél kettőt-hármat,
Mer' még egy is elég bánat.

Ezek a szép szász leányok

Kihúzó kendőbe járnak.
Ki van húzva a kendőjek,
Elhagyta a szeretőjek.

Hajtsd ki, rózsám az ökreket,
Legeltesd meg szegényeket.
Szénafűre ne hajtsd őket,
Mer' elveszik a szüredet.
Ha elveszik a szüredet,
Mivel takarsz be ingemet?
Van nekem egy cifra subám,
Avval takarlak be, rózsám.

De szépen szól a cimbalom,

Mi lesz belőlünk, galambom?
Belőlem egy fülemüle,
Ki a párját elvesztette.
Belőlem egy szép szomorú,
Egy szép elhervadt koszorú.

De szépen szól a muzsika,
Nekem még sincs kedvem soha.
Muzsikának száraz fája,
De szépen szól a nótája.
De szépen szól a muzsika,
Nekem még sincs kedvem soha.

Nincsen, aki viogasztaljon,
Csak aki megszomorítson.

Verjen meg az Isten, rózsám,

Ha te nem vagy igaz hozzám!
Mer' én igaz vagyok hozzád,
Olyan, mint az édesanyád.

Olyan igaz, mint a hajnal,
Nem csalogattalak soha.
Te csaltál meg, nem én téged,
Verjen meg az Isten téged.

Verjen meg a sötét éjjel,
De sok örömtől zártál el!
Verjen meg a piros hajnal,
Kibe' siratlak jajszóval!

Szőke vize a Tiszának,

Mondd meg, rózsám az anyádnak,
Hogy az egész Tisza mentén
Olyan legény nincsen, mint én.

Szennyes ingem, szennyes gatyám,

Mezősége lakik anyám.
Nincsen fája, se hamuja,
Hogy az ingem megszapulja.
Ne nézd, hogy én szennyes vagyok,
Mert szívemben nincsen mucsok.
Az az egy pecsét benne van:
Szeretlek én, rózsám, nagyon.

Itt is terem sok szép virág,
Madar dalol, szép a világ.
De az mind semmit ér nekem,
Ha a babám nem ölelem.
Es az eső szép csendesen,
Ne sírj, rózsám keservesen://
Mert megsegít a Jóisten.

Látod, rózsám azt a hegyet?
Menjünk oda, szedjünk meggyet.
Én megrázom, te csak szedjed,
Csókot is kapsz, de csak egyet.
Elment az én rózsám Pestre,
Hazajön holnap estére.

Ha hazajön, hazavárom,
De, ha nem jön, azt se bánom.

Rózsám, amely rózsát adtál,

El sem hervadt, már elhagytál.
Úgy hervadj el, mint a rózsza,
Eszedbe se jussak soha!
Hervadj, mint a rózsalevél,
Melyet szétszór az őszi szél.

Mér' búsulsz, tán megbántad már,
Hogy engemet megbántottál?
Sose búsulj, úgyis késő,
Ami elmúlt, vissza nem jó.

Iskolába nem járattak,
Olvasni sem tanítottak,
Két szemedből kiolvastam,
Hogy szívedben bánat vagyok.

Jaj, Istenem, de víg voltam,

Míg az anyám lánya voltam!
De most, hogy a másé lettem,
Jaj, Istenem, mi lesz velem?
Tá-rá-rá-rá...

Ne sirasd gyöngykoszorúdat,
Kötek én még neked olyat.
Kössed, kössed, kössed, rózsám,
Úgysem leszek többet leány.

Egyenesen vágom a fát,

Holtig szeretem a barnát.
A szökére sem haragszom,
Most is az az én galambom.

Mind azt mondja, ki nem tudja,

Hogy én nem búsulok soha.
Pedig nincsen az az óra,
Hogy a könnyem ne hullana.

Szeress, rózsám, csak nézd meg, kit,
Mer' a szerelem megvakít.
Engemet már megvakított,
Örökre megszomorított.
Tiltnak, babám, tiltnak tőled,
Titkon se beszéljek veled://

Ahol látlak, kerüljelek.

Tilt az apám, tilt az anyám,
Tilt az egész familiám.

Annyi nekem az irigyem,
Mint a fűszál a mezőben.
Egyik teszen, másik veszen,
A sok irigy meg is eszen.

Széles a víz, keskeny palló,
Igazán szeretni nem jó.
Mer' aki igazán szeret,
Azt megszólják az emberek.

Szerettelek, kedveltelek,
Amég meg nem ismertelek.
Mióta megismertelek,
Jaj, de könnyen felejtelek.

A felszegi magas torony,

Beléakadt az ostorom.
Akaszd ki, kedves galambom,
Halvány orcád megcsókolom.

Látod, te aztat, pajtás,
Nem élek én búval, mint más?
Hogyha búval élnek, mint más,
Megölne a gondolkodás.

Szeretett a fene soha,

Csak meg voltam veled szokva.
Úgy meg voltam veled szokva,
El sem felejtelek soha.

Nem szánt s vet az égi madár,
Mégis eltartja a határ.
Én sem szántok, nem is vetek,
Mégis elélek köztetek.

Verjen meg az Isten, rózsám,

Ha te nem vagy igaz hozzám!
Mer' én igaz voltam hozzád,
Igazabb, mint édesanyád.

Olyan igaz, mint a gyertya,

Nem csalogattalak soha.
Te csaltál meg, nem én téged,
Verjen meg az Isten téged.

Szeretett a fene soha,
Csak meg voltam veled szokva.
Úgy meg voltam veled szokva,
El sem felejtelek soha.

Szerettelek sok ideig,
Szeredától csütörtökig.
Úgye, babám, sok szép idő,
Száradjon beléd a tüdő.

Ágas-bogas a diófa,
Nem láttam a rózsám még ma.
Ha nem látlak vasámapig,
Meghasad a szívem addig.

Ágas-bogas magas kender,
Nem kell nekem özvegy ember.
Mer' az özvegy özvegy rózsza,
De a legény bazsarózsa.
Mer' az özvegy csak integet,
De a legény szívből szeret.

Szeress, szeress, jól nézd meg, kit,
Mert a szerelem megvakít.
Ládd, ingemet megvakított,
Halálig megszomorított.

Nem átkozlak, nem szokásom,
Verjen meg sok sóhajtásom,
Verjen meg a piros hajnal,
Kibe siratlak jajszóval,
Verjen meg a sötét éjjel,
De sok örömtől zártál el.

Temetőbe' kék ibolya,

Nem leszek szerelmes soha.
Láncot veretek szívemre,
Megmutatom, bírok vele.

Temetőbe' zeng az ének,
Vajon oda kit kísérnek?
Akárki az, nem földi rab,

Nálamnál százszor boldogabb.
Most viszik az ablak alatt,
Minden kislány sírva fakad.
Mért nem visznek engemet ki?
Engem nem siratna senki.

Erdők, mezők, vadligetek,
Hadd bujdossak tibennetek.
Hadd bujdossak a vadakkal,
Sírjak a kis madarakkal.

Erdők, mezők, vadligetek,
Elmegyek én közületek.
Gondom nem jól viseltétek,
Szívem rabbá ejtettétek.

Esik eső, szakad, szakad,
Szeretnélek, de nem szabad.
Szeretnélek, de nem merlek,
Szeretőd van, attól félek.

Szeretődötől nem remélek,
Csak a Jóistentől félek.

Esik eső a nyomáson,
Ma van rajtam, holnap másom.
Esik eső, lassan esik,
Halálomat sokan lesik.

Sokan lesik halálomat,
Senkinek sem kívánom azt.

Húzzad, cigány, azt a vígat,
Hogy ne lássák, hogy én sírok.
Húzzad olyan keservesen,
Hogy sírjon, akit szerettem.

A csizmámba' nincsen ták, nincsen ták,
nincsen ták,
Ellopták a leánkák, leánkák.
Jaj-jajajaj-jaj...
Azér ülünk Májjernél, Májjernél, Májjernél,
Nincsen málé, se kenyér, se kenyér.

Bujdosik az árva madár,
Minden erdőszélen leszáll.
Hát az olyan árva, mint én,
Hova bujdosson el, szegény?
Szár az ágon bús gerlice,
Ne rakj fészket az útszélre,
Mert az úton sokan járnak,
Kis fészkekre rátalálnak.

Rakjál fészket a sűrűbe,
Annak is a közepibe.

Úgy meg vagyok búval rakva,
Mint a pallagi almafa.
Csak egy-kettő terem rajta,
Mégis terítve alatta.

Úgy elmegyek, meglássátok,
Hírem sohase halljátok.
Mikor hírem hallanátok,
Gyászlevelem olvassátok.

Én Istenem, még valaha
Bús életem fordítsd jóra,
Hozd fel a régi napomat,
Hozd haza a galambomat.

Eljárhatsz már, bősze kutya,
Mer' én rád se nézek soha
Haj-haj...

Eljárhatsz már kapum előtt,
Nem vigyázlak, mint ezelőtt
Haj-haj...

Nem kívánok én egyebet,
Fújjon a szél, mikor gyűjtél!
Fújja széjjel a rendedet,

Azt hallottam, hogy a héten
Leányvásár lesz a réten.
Én is oda fogok menni,
Szőkét, barnát választani.
Szőkét ne végy, me' beteges,
Pirosat se, me' részeges.

Mér' csaltad meg a szívemet!
Nem kívánok egyéb átkot,
Egyél meg egy mázsa mákot!
Minden nap csak egy szemet,
Addig élj, míg megeszed!

Erdő, erdő, kerek erdő,
De szép madár lakja, kettő.
Kék a lába, zöld a szárnya,
Piros a rózsám orcája.

Olyan piros, mint a vér,
Tőlem gyakran csókot kér.
De én biza nem adok,
Inkább jól megátkozom.

Kilenc fia néma legyen,
A tizedik leány legyen,
Az is olyan csalfa legyen,
Ország-világ híre legyen.

Kinek nincsen szeretője,
Menjen ki a zöld erdőbe,
Írja fel egy falevéltre,
Neki nincsen szeretője.

Ki nem tud a földön lakni,
Menjen Mennyországba lakni.
Építsen az égbe házat,
Ott nem éri semmi bánat.
Építsen az ég szélére,
Ott nem éri semmiféle.

Nincsen olyan ködös idő
Miből ne válna szép idő.
Nincsen olyan piros hajnal,
Kibe ne sírjak jajszóval.
Megérem még azt az időt,
Sírva jársz el kapum előtt,

CSÁRDÁS

Barnát vegyé' a' lesz a jó,
A' lesz az ölelni való.
A kapuba a szekér,
Itt a legény leányt kér.
De a leány azt mondja,
Nem megyek férjhez soha.

Megöleled kapum fáját,
Úgy siratod a gazdáját

PORKA
Katica, Katica felmászott a fára.
Leesett, elszakadt a piros szoknyája.
Jaj-jaj-jaj, megver az anyád,
Hogy elszakadt a piros szoknyád.

Mókuska, mókuska felmászott a fára.
Leesett, leesett, eltörött a lába.
Doktor bácsi, ne gyógyítsa meg,
Huncut a mókus, megint fára megy.

Elvesztettem a pártámat.
Nem bánom, nem bánom.
Csak a régi szeretőmet
Sajnálom, sajnálom.

Elvesztettem a pártámat,
Jaj bánom, jaj bánom.
Megkapta egy ügyes legény,
Nem bánom, nem bánom.

Elvesztettem sárga lovam
Patkóját, patkóját.
A kis vőfi keresse meg
A nyomát, a nyomát.

Kihajtottam Virág ökröm
A rétre, a rétre,
Leverettem a harmatot
Előtte, előtte.

Szalmaszál a vizen, a vizen, a vizen.
Engem rendőr viszen a sötét börtönbe.
Hazám, hazám, rendőr a babám.
Ej-haj, talián, huncut a lián.

Párnahaja szövetlen,
Derékalja töltetlen.
A tollúja a tóba'
Hat vadgácsér hordozza.

Árvalányhaj lengedez a hegytetőn.

Árva vagyok, elhagyott a szeretőm.
Ha elhagyott, nem tehetek én róla,
Nem lehetek sem tulipán sem rózsza.

Ha elhagyott, hagyjon is el örökre,
Úgysem lehet minden lánynak hat ökre.
Kapjon olyant, kinek ökre, szekere,
Egye meg a keserűség mellette.

Nem szeretem az uramat, nem biz én,
Ha kimegyek, ha bemegyek, sírok én.
Sírok, sírok, siratom a lányságom,
Siratom a lánykori boldogságom.

Nem volt hideg, mégis befagyott a tó,
Ihatnék a babám lova, a Fakó.
Gyertek, lányok, hogy törjük fel a jeget,
Hogy igyék a babám lova eleget.

Gyere, rózsám, amerre én,

Így tudod meg, hol lakom én.
Itt lakom én az utcába,
A Nagy utca derekába.

Aki csókol sötét este,
Áldja meg az Isten érte.
Aki csókol holdvilágon,
Számoljon a másvilágon.

Oda nem adnám egy csókért,

Hogy a babám olyan, mint én.
Kicsi szeme, kicsi szája,
Piros mind a két orcája.

Mentem az utcán lefelé,
Senki sem mondta, gyere bé,
Csak egy kislány mondta nékem,
Gyere bé, te szerencsétlen.

Úgy szeretlek, mint a mákos kalácsot.
Gyere ide, csókoljam meg a szádat.
Gyere ide, jöjj ide,
Hogy nézzek a két kacsintós szemedbe.

Úgy szeretem a papot,

Veszek neki kalapot.
De még jobban a papnét,
Veszek neki kanapét.

A káplán úr azt mondja,
Ne járjak a tilosba.
Neki is a szája jár,
Minden éjjel mással hál.

Nem vagyok, nem vagyok,

Nem vagyok hibás,
Nem vagyok elhagyott,
Az csak kifogás.

Szereti a tik a meggyet,
Ketten szeretünk mi egyet,
Jaj, Istenem, milyen furcsa,
Mikor ketten megyünk oda.

Aj, Istenem, adj egyet,
Sohase kérek többet.
Aj, Istenem, adj egy jót,
Adj egy kedvemre valót.
Aj, Istenem, adj egy krajcárt,
Hogy vegyek egy kis pálinkát,
Aj, Istenem, adjál kettőt,
Hogy keressek új szeretőt.

Most van kedvem, majd nem lesz,

Mer' az uram itthon lesz.
Mikor uram itthon van,
Ablakomban tövis van.

Mikor uram nincs itthon,
Ablakomban rózsza van.
Kerek az én kalapom,

Kerekebbre szabatom,
Kicsi az én galambom,
Könnyen megcsókolhatom.

Hogy vagy, mint vagy, de horgos vagy,
Kit szolgáltatál, de rongyos vagy?
Hallja, mit mondok magának,
Vállaljon el babájának.

Áj-deládé, deládé,

De beteg a cigánné.
Tüzet raktak alája, hej,
Megégett a vén cigánné szoknyája.
Túrót ettem, nem ordát,
Attól nőtem ekkorát.
Ettem volna több ordát, hej,
Nőttem volna még egyszer egy ekkorát.

Az én uram kóbori,

Meg lehet borítani.
Megborítom uramat,
Várom a galambomat
(Járom, ahogy akarom).

Az én uram csapodár,

Minden kapuba' megáll.

Apró diót recsetget,
Barna kislányt kecsgetet.
Ez a kicsi szegelet

Megér három ezeret.
Rúgd ki, lábam, rúgd ki most,
Nem parancsol senki most.

Én a téglagyárban lakom,

Téglaporos a kalapom.
Onnét tudják, hogy ott lakom,
Téglaporos a kalapom.

Téglaporos az én cipóm,
Kipucolnám, nincsen időm.
Alig várom szombat estét,
Kipucolják a menyecskék.

Feleségem, az a pizsok,
Haragszik rám, hogy mér' iszok.
Ne haragudj rám, te pizsok,
Nem a te pénzedből iszok.

Kimentem én az utcára, az utcára,

Ráléptem egy szalmaszálla, szalmaszálla.
Szalmaszállról szalmaszálla, szalmaszálla.
Vágyik szívem a barnára, a barnára.

Kimentem én a piacra, a piacra,
Ráléptem egy papirosra, papirosra.
Papirosról papirosra, papirosra,
Vágyik szívem a pirosra a pirosra.

Kimentem én az erdőbe, az erdőbe,
Ráléptem egy falevéltre, falevéltre.
Falevélről falevéltre, falevéltre,
Fáj a szívem a szökére, a szökére.

Bujdosik az árva madár, hogy nincs párja,
Hát az én bús, árva szívem hogy ne fájna?
Hát az olyan árva, mint én, árva, mint én,
Hogyne bujdosik el, szegény, á-lá-lá-lá.

A Nagy utcán véges-végig

Minden háznál rózsza nyílik.
Rózsza nyílik, szekfü hajlik,
Szeretőm szava nem hallik.

Bárcsak rózsza ne nyílana,
Szeretőm szava hallana.
Bárcsak a szél sose fújna,
Szeretőm szava hallana.

Ne nézz reám, ne, ne, ne,

Mert nem vagyok a fene.
Nem akarlak megenni,
Csak a szemed kivenni.
Ne nézz, rózsám a szemembe,
Me' vér cseppen a szívembe.
Ha vér cseppen a szívembe,
Meghalok szégyenletembe.

Viszik, viszik a szilvát,
Ropogtassák a magját.
Én is ettem belőle,
Szerelmes lettem tőle.

Azért jöttem hozzátok,
Tudtam, van pálinkátok.
De nekem nem adtatok,
Az ágy alá dugtátok.

Gyere, hozzám kicsi Máris,
Társat keres a madár is,
Közel hozzám, ne messze,
Aki bánja, nincs esze.
Szorítsd jobban a jércét,
Hogy tanuljon ábécét.
Piros alma, gömbölyű,
Hónom alá, gyönyörű!

Én is voltam, mikor voltam,
Virágok közt szekfü voltam,
De rossz kertészre jutottam,
Keze között elhervadtam.
Én is voltam valaha
Szép asszonymnak kocsisa,
De megrúgott a lova,
Hogy egye meg a kutya.

Hopp, az utcán keresztül,

Ingem szeress egyedül,
Ingem szeress, ne anyád,
Én csókolom meg a szád.

Komámasszony kakasa
Felugrott a kapura,
Mind azt kukorékolja,
Komámasszony nagy kurva.
Komámasszony, hagy' csak úgy,
Én a kakas, kend a tyúk,
Forduljon meg ippeg úgy,
Mint a kakasnak a tyúk.